

Hồi 34

Ra Khỏi Lều Tranh

ạn Lương cố lắng tai nghe nhưng chẳng qua cũng chỉ nghe được một câu, thấy là hết sức, nghĩ không ra trong võ lâm làm gì có nhân vật được tôn xưng là Quân chủ. Còn đang mãi nghĩ, hốt bên tai đã lại vang lên một tiếng rú thảm.

Chú mắt nhìn, chỉ thấy một hồng y đại hán bị đánh văng mất đơn đao, thân hình liền theo đó đổ sầm xuống đất. Y bị chém vào bả vai chệch suốt làm hai mảnh.

Hai đường đao khốc liệt tung ra không những khiến mười hồng y đại hán còn lại hãi hùng nhất tề hè nhau chống đỡ, mà ngay cả bạch y nhân cũng sửng sốt, đứng thừ người cả hồi lâu mới thở dài quơ ngọn roi trong tay, buồn bã nói:

- Các người lui đi!

Mười hồng y đại hán được lời, mừng rỡ, vội vàng quay chạy.

Bạch y nhân giơ tay, cố lấy giọng cao ngạo nói:

- Thiên kiếm, tuyệt đao quả nhiên danh bất hư truyền, bốn tòa tối hôm nay cũng được rộng kiến thức rất nhiều.

Dứt lời, quay người định đi.

Thiếu Bạch cầm chặt đốc đao, cười nhạt hét:

- Đứng lại!

Bạch y nhân làm bộ tỉnh táo, quay đầu lại hỏi:

- Các hạ còn muốn nói chuyện gì?

- Nhà ngươi không muốn thử Bá đao à?

Bạch y nhân lắc đầu:

- Đã được thấy tận mắt, cao minh lắm, khỏi cần phải thử.

- Huynh đài không muốn thử Bá đao cũng được, chỉ cần một điều kiện.

- Xin chỉ giáo.

- Thả vị Cao đệ của tại hạ.

Bạch y nhân cười nhạt:

- Các hạ uy hiếp ta?

- Có thả không thì bảo?

Miệng nói, tay Thiếu Bạch lăm lăm ngọn đao.

Dưới ánh đuốc sáng choang, lớp lụa mỏng bao mặt của bạch y nhân phơ phất, chác trong bụng y vô cùng kích động. Bầu không khí khẩn trương kéo dài cả công phu uống xong chén trà nóng, bạch y nhân đột ngột quay đầu lại, cao giọng nói:

- Thả tên họ Cao.

Tức thời, ở ngoài mấy trượng, trong màn đêm âm ám có tiếng dạ đáp lại, liền theo đó ánh đèn lại hắt lên bốc sáng.

Hai hắc y nhân, một cầm đèn, một cầm đao áp giải Cao Quang tới.

Cao Quang lúc bấy giờ quần áo rách tả tơi, mặt mày mệt mỏi, rõ ràng bị hành hạ quá nặng.

Thiếu Bạch ái ngại nói:

- Hiền đệ chắc khổ lắm?

Cao Quang quay lại nhìn hai tên hắc y đại hán nói:

- Không sao, khổ thì khổ nhưng đệ vẫn chịu được.

Thiếu Bạch lơ tay cầm đao, nhìn thẳng vào mặt bạch y nhân nói:

- Các hạ có thể đi, mong sao chúng ta không có gặp nhau nữa.

Bạch y nhân gượng cười:

- Bồn tào không ngờ Thiên kiếm tuyệt đao lại tụ ở cả một người, cái nhục đêm hôm nay bồn tào thật kỹ trong tim, và sẽ không quên...

Ngưng bật giữa câu, y quay lại sảng giọng thét:

- Đi!

Dứt lời, y dùng dùng bỏ đi trước. Đại hán cầm đèn vội vàng chạy theo bèn gót được mười trượng, ngọn đèn đột nhiên tắt phụt chìm lìm trong màn đêm.

Vạn Lương chậm rãi bước ra, ôm vai Cao Quang hỏi:

- Bị thương đau không?

- Vết thương ở da thịt có đáng gì?

Vạn Lương ngửa mặt nhìn trời, thở dài nói:

- Hai chị em cô mù đã lấy hỏa hiệu truyền tin, nhưng thế lửa đang hồi mạnh bỗng nhiên phụt tắt, chắc gặp phải biến cố gì đây, mong sao chị em cô ta bình yên vô sự.

Nói vừa dứt, hốt nhiên trong chỗ tăm tối cách đó mấy trượng có tiếng thanh tao ngọt ngào của cô gái đỡ lời:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng lo lắng, chị em vẫn bối không sao cả.

Dưới ánh sao mờ mờ, chỉ thiên hạ hai thiếu nữ tóc dài buông thõng nắm tay nhau đi lại.

Chị em họ đi thật nhanh, chỉ một loáng đã tới cửa nhà tranh.

Cô cam Phạm Tuyết Nghi đảo mắt nhìn mấy người rồi cười rất tươi, thiếu nữ mù động môi nói:

- Cũng thật may chư vị không việc gì cả, nếu không là bởi mưu kế của tiện thiếp còn sơ sót.

Thiếu Bạch tươi nét mặt nói:

- Dầu cho chúng tôi bị thương hay chết chóc cũng không thể trách cô nương được.

Phạm Tuyết Quân khẽ thở dài:

- Thế địch quá mạnh, thực tiện thiếp không ngờ đến.

Vạn Lương cười ha hả, đỡ lời:

- Thế địch tuy mạnh nhưng bên ta toàn thắng. Trận này tuy không tiêu diệt được toàn quân địch nhưng cũng khiến chúng phải hoảng hốt chạy trốn thật mau.

- Xá muội cho biết Tả tướng công xuất đao nhanh như điện chớp, mỗi nhát đều có một mạng gục ngã ở đương trường.

Vạn Lương nói:

- Phạm huynh của ta chẳng nhẽ không nói cho nhị vị biết à? Đó là một đao tung hoành thiên hạ, từ ngày xưa đến nay chưa thể có một ai chỉ với một đao mà vô địch cả thiên hạ.

Phạm Tuyết Quân đỡ lời:

- Phải chăng là Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao?

- Đúng đấy, thì ra Phạm huynh của ta cũng đã cho cô nương biết?

- Hồi tiên sư còn tại thế, người cũng đã từng giảng cho chị em văn bối hiểu võ công ở trong thiên hạ, cũng đã có nhắc tới Cơ Đồng, Hướng Ngao.

Vạn Lương cảm khái:

- Phạm huynh của ta trí tuệ tuyệt thế, tất phải có kiến giải cao minh, siêu việt, không hiểu y đã luận ra sao về Thiên kiếm tuyệt đao?

- Người nói Thiên kiếm tuy thâm ảo nhưng vẫn có quỹ đạo nhất định có thể tìm ra được, nếu như một người nào đó có một trí thông minh tuyệt đỉnh cộng thêm với sự hiểu võ công thì không khó sáng chế một môn võ công chống lại Thiên kiếm. Nhưng đến như Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao thì chẳng khác gì linh dương đánh sừng, không biết đâu mà mò.

- Nói vậy có ý bảo Thiên kiếm hữu hạn, còn tuyệt đao mới là vô địch?

Phạm Tuyết Quân nhoẻn miệng cười:

- Không phải vậy, tiên sư nói tuyệt đao tuy vô địch nhưng không có cái thâm ảo của Thiên kiếm, chỉ cần có người nhìn ra bí quyết của nó là phá giải thật dễ dàng.

Thiếu Bạch chen lời:

- Nói vậy, Thiên kiếm hay hơn tuyệt đao?

- Tiên sư chỉ luận có vậy chứ chưa nói thẳng bên nào hơn bên nào kém. Còn tiện thiếp đã không được biết những độc chiêu của Thiên kiếm, lại không thấy được oai thế của tuyệt đao thành thử không dám bình luận.

Vạn Lương hỏi:

- Nhị vị cô nương đã đến đây lâu rồi à?

- Đúng thế, sau khi ở trên núi phóng hỏa, cố ý làm cho mọi lửa biến ra nhiều hình trạng phức tạp nhằm phân tâm sự chú ý của địch nhân, văn bối đã thừa cơ cùng xá muội lặng lẽ lần về.

Phạm Tuyết Quân thấy đứng lâu ở ngoài trời bèn lên tiếng:

- Chúng ta vào trong nhà nói chuyện.

Rồi hai chị em sóng vai đi vào trong nhà tranh.

Phạm Tuyết Quân tuy hai mắt đều bị mù, nhưng nhờ có Tuyết Nghi giúp đỡ nên hành động đi đứng rất nhanh nhẹn như thời không có vẻ chậm chạp, cà rành cà ràng của người mù.

Vào đến trong nhà, Tuyết Nghi nhanh nhẹn đánh lửa thắp đuốc, tiện tay kéo một chiếc ghế đỡ Tuyết Quân ngồi xuống, xong đâu đó nàng chạy đứng sau lưng chị.

Phạm Tuyết Quân đưa tay sửa lại tóc nói:

- Tiệp thiệp dám liều đoán dịch nhân đã rút hết đi rồi, chúng ta khỏi phải lo lắng.

Vạn Lương nói:

- Vừa qua bọn chúng đến quấy phá, chắc lại làm nhị vị cô nương phải hoãn lại ngày lên đường?

Phạm Tuyết Quân im lặng giây lâu nói:

- Tiệp thiệp tính tôn bái linh tiên ân sư, thủ linh ba ngày, cũng định nhờ thời gian này để suy nghĩ thêm. Nhưng trải qua tình thế vừa rồi, chị em tiệp thiệp đã bàn với nhau thấy rằng chốn này không thể ở được nữa, phải lên đường ngay.

- Phạm huynh của ta tài hoa tuyệt thế nhưng khi còn sống chưa làm được việc gì to tát, trước khi lâm chung may mắn đã mang được cả thân sở học truyền lại cho nhị vị cô nương, hẳn y phải kỳ vọng ở nhị vị rất nhiều. Mong rằng chuyến ra đi này, nhị vị thi thố được hết thiên tài, quét sạch yêu khí giang hồ, cho võ lâm âm ám, đen tối hàng mấy chục năm nay được quang đăng, thấy ánh sáng mặt trời, trước là không phụ lòng khổ tâm truyền nghệ của Phạm huynh, sau cũng không uổng một thân sở học.

Phạm Tuyết Quân nhẹ thở dài nói:

- Lão tiên bối tin tưởng quá như vậy thật khiến chị em chúng tôi không khỏi xấu hổ và sợ hãi. Chị em chúng tôi thiên sinh tàn khuyết tuy được lương sư dạy dỗ nhưng mức thành tựu cũng có hạn, chỉ sợ phụ lòng mong mỏi của chư vị mà thôi.

Vạn Lương buông tiếng cười ha hả nói:

- Ai không biết Phạm huynh kia chứ lão hủ biết rõ quá mà. Lão hủ hết sức tin nhị vị cô nương được y truyền dạy, lại thêm ngọn đao tàn độc và đường kiếm tuyệt diệu của Tả huynh tương trợ giúp vào thì thế nào cũng phát huy được tài năng sáng chói trong võ lâm.

- Lão tiên bối đừng quá khen văn bối như thế, tuy nhiên văn bối có tài đến đâu cũng xin đem hết...

Ngừng giây lát, nàng tiếp:

- Chỗ này đã thành đất thị phi, chúng ta không nên ở lâu, chúng ta liệu lên đường ngay đi.

Vạn Lương gật đầu:

- Nhị vị cô nương sửa soạn hành trang, chúng tôi đứng đợi ở trước nhà.

Nói rồi lão nhanh nhẹn bước đi ra trước.

Bọn Thiếu Bạch cũng nhanh chân theo ra. Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói với Vạn Lương:

- Lão tiên bối, nhị nữ tàn khuyết, đi lại khó khăn, vậy phải cách nào chở bắt họ đi bộ sao?

- Đúng thế, lão hủ cũng nghĩ vậy.

- Chị mù, em câm, cưỡi ngựa không tiện, hay nhất là kiếm cho họ một cỗ xe.

Trong khi đang bàn, chị em cô mù đã đi ra khỏi nhà, hành trang của họ mỗi người khoác một chiếc dây nhỏ. Hai chị em đi sát nhau, Tuyết Quân đặt tay phải lên vai Tuyết Nghi.

Vạn Lương sẽ đằng hắng nói:

- Phạm cô nương, lão hủ có một câu không phải nói ra, mong cô nương tha thứ.

- Lão tiên bối cứ nói cho nghe, chị em văn bối lắng chờ.

- Cô nương mắt không thấy đường, hành động khó khăn, không hiểu dùng gì đi thì tốt?

Tuyệt Quân thở dài:

- Tiệp thiếp như vậy từ nhỏ cũng quen.

- Chuyến này đi đường rất xa, không biết đến tháng nào năm nào dừng lại ở đâu, vậy hay nhất cô nương nên chọn lấy một phương tiện.

Phạm Tuyệt Quân ngẫm nghĩ giây lát, nói:

- Được, chư vị đã có lòng tốt, nếu tiệp thiếp lại không nhận thì không biết điều.

Vạn Lương nói:

- Đây đi về phía tây hai chục dặm có một thị trấn khá lớn, ở đấy có đủ xe ngựa. Vậy đến đó chúng tôi thuê cho nhị vị một cỗ xe hai ngựa, được không?

- Việc này xin để tùy lão tiền bối định đoạt...

Ngừng lại giây lát, nàng tiếp:

- Tiệp thiếp mới bước chân vào giang hồ, không có một chút kinh nghiệm, hai mắt lại mù không thấy đường, được liệt vị quý mến thật trong lòng áy náy không yên. Tiệp thiếp thiết nghĩ chuyến đi này trên đường đi của chúng ta thế nào cũng có cường địch đánh úp. Xá muội tuy vẫn luôn luôn thông tin cho tiệp thiếp, nhưng chỉ sợ kiến văn của xá muội còn thiếu sót, mong chư vị cũng nhắc cho tiệp thiếp được biết địch tình để d- bề liệu đoán.

Hiển nhiên mới có mấy ngày trời, nàng đã có hào khí, vững tin ở tài mình, quyết chí đối đầu với địch quyết liệt ăn thua.

Vạn Lương cũng mừng thầm trong bụng đáp:

- À, điều đó là lẽ tự nhiên.

Trong khi đó, Hoàng Vĩnh cũng quay sang hỏi Cao Quang:

- Cao đệ, có đi được không?

Cao Quang ưỡn ngực:

- Vết thương ở ngoài da thịt, có đáng gì?

- Hay, nếu vậy chúng ta mở đường.

Cặp phán quan bút của Cao Quang đã bị địch nhân đoạt mất, giờ đây y tay không, sấn số bước. Thiệu Bạch thấy vậy rút trường kiếm nói:

- Tam đệ, cầm lấy binh khí.

Cao Quang quay lại cầm khí giới, nhảy lên đi song song với Hoàng Vĩnh.

Hơn hai chục dặm đường đối với những cao thủ như bọn Thiệu Bạch đâu có ăn nhằm gì, thành thử không đầy một tiếng đồng hồ, đoàn người đã tới trấn. Đi đường cũng bình an không bị địch nhân tập kích.

Vạn Lương tìm một khách điểm ngủ qua một đêm, đến sáng hôm sau gọi chủ điểm lại đưa tiền nhờ mua hai con ngựa khỏe và một cỗ xe thật chắc. Cao Quang cũng đi đánh đổi binh khí, thành thử khi đoàn người lên đường trở lại, trời đã về chiều.

Vạn Lương cầm roi dài ngồi ở trước xe thân làm xà ích cho nhị nữ.

Ra khỏi trấn, lên đường quan đạo, Thiếu Bạch đột nhiên nhớ ra phen này phải biết đi về đâu nên đưa mắt nhìn Vạn Lương:

- Lão tiên bối, chúng ta đi về đâu bây giờ?

Vạn Lương đáp:

- Thiếu Lâm tự.

- Đến Thiếu Lâm tự làm gì?

Vạn Lương cười lớn:

- Tà lão đệ, thân thể của lão đệ đã lộ rồi, người hậu nhân của Bạch Hạc môn đã xuất đầu lộ diện. Việc này chỉ sợ đã náo động giang hồ, chẳng cần phải che dấu nữa.

- Chương môn nhân của Thiếu Lâm, Nhất Nghi đại sư đã từng xuất thủ, so chương với văn bối trên Hồi nhận phong ở Hành Sơn, giờ đây chúng ta tìm tới lão nào lão chịu tiếp?

- Y không chịu tiếp, chẳng lẽ chúng ta không biết xông vào sao?

Nói đến đây lão ngửa mặt nhìn trời thở dài nói:

- Hiện tại tình trạng giang hồ phức tạp trăm mối, bao nhiêu môn phái hằm hè sát hại nhau nhưng chỉ có Bạch Hạc môn của lão đệ là nhiều kẻ thù nhất. Đâu đâu, khắp chỗ nào cũng có, đừng nói lão đệ chỉ có Thiên kiếm và tuyệt đao, cho dù có đầy đủ tất cả tuyệt kỹ của muôn cao thủ tự thiên cổ tới nay, lão đệ có thể giết sạch người của Cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang không?

- Văn bối chỉ kiếm kẻ nguyên hung họa thủ, chứ đâu giận lây đến võ lâm, tạo kiếp số cho giang hồ?

- Phải đấy, nhưng xin hỏi kẻ nguyên hung họa thủ là ai?

Thiếu Bạch ngần người ấp úng:

- Điều này, điều này... có lẽ đây đưa đến rất nhiều người?

Vạn Lương vặn hỏi:

- Thiếu Lâm có đáng ngờ không?

- Tứ đại môn phái tối hôm đó tụ hội trên Hồi nhận phong đều đáng ngờ cả.

- Chẳng lẽ năm đại môn phái còn lại và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang được để ra ngoài, không lý tới?

Thiếu Bạch than:

- Họ cũng không thoát khỏi dính dấp.

- Hầu hết võ lâm đều là cừu nhân của Tả gia, lão đệ có giết, nên chọn giết cái...

Cất tiếng cười ha hả, lão tiếp:

- Thiếu Lâm đáng ngờ nhất, vậy chúng ta hãy đến đó trước, đường đường chính chính vấn chuyện Bạch Hạc bảo bị đồ sát năm xưa biết đâu chẳng tìm được một đầu mối, hơn nữa còn một chuyện quan hệ cần tính.

- Chuyện gì?

- Chúng ta phải gặp Tứ Giới đại sư.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Phải đấy, vị lão tiền bối ấy, chính khí lẫm lẫm, tại hạ rất kính phục.

Đột nhiên trong xe vọng ra tiếng của Phạm Tuyết Quân:

- Kẻ ai cũng chỉ trở vào chưa chắc là kẻ đáng giết...

Vạn Lương lấy tay vỗ đầu ra chiều tức bực với chính mình nói:

- Trời ơi! Trong xe hiện có vị nữ Gia cát, thế mà chúng ta không biết hỏi ý kiến.

Tuyết Quân nói:

- Không dám nhận, nếu như tiện thiếp biết được nội tình cũng có một ngu kiến.

Nàng nói năng toàn là khiêm cung, nhưng vẻ tự tin đã càng lúc càng nhiều.

Vạn Lương nói:

- Chúng tôi ngàn dặm xa xôi tới mời nhị vị cô nương cũng chỉ vì việc ấy, lẽ nào không nói hết được.

Nói rồi, lão đem kể cho Tuyết Quân nghe tất cả, việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát, truy lùng, việc Thiếu Bạch vượt Sinh tử kiều học được Thiên kiếm, Tuyệt đao, việc chàng ta lên Hồi nhận phong bị tứ đại môn phái giăng lưới, việc Tứ Giới đại sư kể lể tâm sự trong thạch động, việc Thiếu Bạch vào nhăm ngôi mộ của Chính nghĩa lão nhân nhất nhất mọi việc đều thuật rõ.

Trong khi Vạn Lương kể, thỉnh thoảng Thiếu Bạch lại thêm vào chi tiết cho đầy đủ.

Tuyết Quân lắng nghe, chốc chốc lại giơ bàn tay nhỏ nhắn ngà ngọc ra dấu im lặng, nàng suy nghĩ một hồi rồi mới lại để Vạn Lương kể tiếp, tuy nhiên trước sau nàng vẫn không mở miệng nói một câu nào. Từ vẻ mặt đến cử chỉ của nàng đều rất nhu hoà, dịu dàng khả ái. Vạn Lương tuy có tuổi mà nhìn nàng cũng phải nghĩ bụng:

- Thật đúng trời sinh ưu vật, nếu như hai mắt nàng không mù thì với tám nhan sắc kia, giang hồ lại ba động không biết bao nhiêu là sóng gió. Cũng đáng giận trời già khéo tạo một giai nhân không chỗ nào là không đẹp kia lại hỏng đôi mắt.

Câu chuyện kéo dài cả tiếng đồng hồ, nói xong bóng đêm đã đổ xuống. Tuy vậy Vạn Lương là người kể chuyện lại cảm thấy câu chuyện không đầu không đuôi, vấn vít chằng chịt, chẳng ra đầu vào đâu.

Bầu không khí vắng lặng, chỉ có tiếng xe lăn trên đường là phá màn đêm. Chừng công phu ăn xong một bữa cơm, đêm xuống hẳn, trên trời sao đã mọc, mới nghe Tuyết Quân ở trong xe thở dài nói:

- Câu chuyện cũ thật phức tạp, thật đúng là giang hồ đầy sóng gió, lòng người nham hiểm.

Vạn Lương nói:

- Việc Bạch Hạc bảo, xem ra kẻ thù cùng khắp, nhưng tên nguyên hung thủ mưu thì không biết đầu dò.

Thiếu Bạch chen vào nói:

- Điều tại hạ thắc mắc nhất không hiểu được là việc bốn đại chương môn nhân toàn là tay đầu não họp nhau ở Hồi nhận phong trên Hành Sơn tựa như cũng chỉ là một cái bẫy giăng ra để chờ tóm bắt.

Tuyết Quân nói:

- Họ không đợi bắt các hạ, các hạ chỉ là người sập bẫy tình cờ mà thôi.

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Họ không chờ đợi tại hạ thì chờ ai?

- Các hạ có nhắc tới Hắc y kiếm chủ?

Vạn Lương ngẫm nghĩ nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tuyệt Quân thở dài:

- Nghe hai vị kể tình thế giang hồ mấy chục năm nay và việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát, đáng lẽ hai đảng phải có dính dáng với nhau, mạch lạc. Nhưng chúng lại đứng độc lập, chả có tương quan gì, tiện thiếp tuy có nghĩ tới một nguyên nhân có thể, nhưng bên trong lại có nghi vấn mập mờ. Cho nên ngày một ngày hai dần dà tìm hiểu chứ trong nhất thời bảo kiếm kẻ nguyên hung họa thủ thì vô phương.

Vạn Lương nói:

- Lão hủ cũng thấy việc này rắc rối như mớ bòng bong, rất khó tìm lấy một đầu mối...

Ngừng giây lát lão tiếp lời:

- Việc lão hủ tính lên Thiếu Lâm có được không, mong cô nương chỉ điểm cho một hai.

- Tuy không phải là thượng sách nhưng cũng được gọi là có biện pháp trong cái không có biện pháp. Chúng ta hãy đến Thiếu Lâm tự trước, rồi tùy theo tình thế, tính toán sau.

Vạn Lương đắc ý ha hả cười nói:

- Nói vậy thì ra cách của lão hủ cũng đúng.

Tuyệt Quân nói:

- Cao kiến của lão tiền bối...

Vạn Lương gạt ngang:

- Hiền đệ nữ đừng khen lão hủ, cho biết cao kiến đi.

Tuyệt Quân mỉm cười nói:

- Theo ý tiện thiếp, đi thẳng lên Thiếu Lâm không bằng cho họ một kế nghi binh.

- Cô nương nói nghe cho rõ.

- Chúng ta phao tin là Thiếu Bạch muốn lên Thiếu Lâm để chất vấn mối ân oán xưa, nhưng xe của chúng ta lại nhằm về núi Võ Đang.

- Phải, ta dùng lối dương đông kích tây.

Tuyệt Quân tiếp lời:

- Khi gần tới Võ Đang, chúng ta lại quay xe về Thiếu Lâm.

Vạn Lương thắc mắc:

- Để làm gì?

- Để họ không biết ý định của chúng ta.

- Rồi sao?

Tuyệt Quân nói:

- Thế địch lớn mạnh, không thiếu gì những tay võ công cao cường và người có mưu trí. Tiệp thiếp không dám liệu đoán toàn cuộc trong nhất thời, về sau để tùy cơ ứng biến.

Vạn Lương biết nàng không muốn tiết lộ thiên cơ nên nói:

- Được, vậy hành động theo kế hoạch của cô nương.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đều cảm thấy cách hành động đó hay, nhưng chết nỗi không hiểu nó hay ở chỗ nào? Hoàng Vĩnh là người trầm tĩnh nên tuy trong lòng có nghĩ nhưng không chịu nói ra miệng. Cao Quang không thể, y thắc mắc chuyện gì phải nói ra ngay nếu không chịu nói ra, như mắc xương chưa lấy ra được thì còn khó chịu bức bối. Y giơ ngón tay cái, phùng mang trợn mắt nói:

- Kế hoạch đó hay lắm, hay lắm.

Vạn Lương nghe vậy lại tưởng y nghĩ được điều gì hay ở trong kế hoạch của Tuyệt Quân nên buột miệng hỏi:

- Cao huynh đệ, nó hay ở chỗ nào?

Cao Quang ngăn người:

- Tại hạ chỉ thấy nó hay, nhưng không biết hay ở chỗ nào cả.

- Thì ra là thế.

Ngừng đầu lão nhìn trời chiều, một vầng trăng lưỡi liềm đã phá mây xuất hiện, đêm đã vào khoảng sơ canh, lão lên tiếng:

- Hiền điệt nữ, chúng ta có phải đi suốt đêm không?

Tuyệt Quân đáp:

- Nếu như tiệp thiếp đoán không lầm thì hiện tại mọi hành động của chúng ta đã bị địch nhân theo dõi.

Cao Quang nghe nói giương mắt nhìn khắp bốn bề, nhưng chỉ thấy bóng đêm lạnh lẽo, nào thấy bóng địch nên trong lòng nghĩ bụng:

- Điều này ta không chịu phục, nếu có người đuổi theo tại sao không thấy dấu hiệu nào cả.

Vạn Lương đưa mắt nhìn bọn Thiếu Bạch nói:

- Ý của hiền điệt phải chăng là muốn chúng ta đi miết suốt đêm?

- Bây giờ là bao giờ?

- Khoảng canh một.

Tuyệt Quân nói:

- Được, khoảng trước canh hai, chúng ta phải tìm một chỗ nghỉ chân...

Ngừng lại giây lát nàng tiếp:

- Chỗ tốt nhất là ở cạnh một khu rừng hoang, d- thủ khó công.

Vạn Lương nói:

- Được.

Quất mạnh roi, lão cho ngựa chạy nhanh thêm.

Trong khi đó, Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh, Cao Quang chia nhau đi hai bên xe cũng chạy nhanh chân thêm.

Cỗ xe lao vun vút trong đêm trường, phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

Một con người có kinh nghiệm giang hồ phong phú như Vạn Lương hình như giờ đây vô cùng tín nhiệm, tin tưởng vào Tuyệt Quân. Lão vừa đưa roi đánh xe vừa đảo mắt nhìn tứ phía.

Cao Quang tiến lên sát Hoàng Vĩnh nói:

- Nhị ca, đêm hôm khuya khoắt, trăng sáng tỏ, đằng trước không thấy bóng địch, đằng sau không có truy binh, việc gì phải chạy hối hả, học tốc như lũ chó nhà chủ chết...

Chưa nói dứt câu, hốt đã thấy phía sau có tiếng lóc cóc vẳng lại.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng thấy có bốn con ngựa khoẻ phi như bay tới. Cao Quang giật nảy mình, nói:

- Quả nhiên có người đuổi theo.

Trong xe, cùng lúc vẳng ra tiếng ngọt ngào của Tuyệt Quân:

- Sau xe có người đuổi theo phải không?

Thiếu Bạch ứng tiếng đáp:

- Bốn thốt ngựa.

Tuyệt Quân nói:

- Được, cho xe chạy chậm lại.

Vạn Lương tức thì gò cương, cỗ xe đang lao vùn vụt bỗng chậm lại ngay.

Thiếu Bạch nói:

- Họ cũng chậm lại.

Trong xe vẳng ra tiếng của Tuyệt Quân:

- Hành động gấp gáp lộ li-u của họ thật ra ngoài liệu định của tiện thiếp, xem ra nhân vật đầu não của đối phương là một nhân vật tài học phi phàm đây.

Vạn Lương hỏi:

- Chẳng lẽ chúng định động thủ tối nay.

Trong xe yên lặng, một lúc sau mới thấy tiếng Tuyệt Quân:

- Trừ phi chúng đã bố trí chu đáo và nắm chắc phần thắng, còn nếu không chúng không dám mạo muội ra tay...

Ngừng lại giây lát nàng tiếp:

- Gần đây có chỗ đỗ xe không?

Vạn Lương trả lời:

- Về phía đông, độ hơn một dặm có một ngọn núi đột khởi, may ra tìm được một chỗ dừng xe.

Thốt nhiên một tiếng hú dài thê lương cắt đứt câu nói của Vạn Lương. Lão ghì mạnh cương cho cỗ xe đỗ hẳn lại, hấp tấp lên tiếng:

- Xem chừng chúng ta đã lọt vào ổ mai phục của đối phương.

Tuyệt Quân thở dài hỏi:

- Trừ con đường lớn chúng ta đang đi xe đây, cảnh vật hai bên ra sao?

- Toàn ruộng.

Tuyệt Quân vén rèm hỏi:

- Có xe nào không?

Vạn Lương đáp:

- Trừ bốn con ngựa ở năm sáu trượng đằng sau ta, không thấy có gì khác.

Lão chưa nói dứt câu được mấy lát, đã thấy có tiếng lách cách bánh xe vang lên, hai cỗ xe từ đằng trước và ở đằng sau chạy lại.

Vạn Lương đảo mắt quan sát tình thế nói:

- Nhị vị cô nương coi chừng, chúng ta đã bị hãm vào tuyệt địa, cả đằng trước lẫn đằng sau đều có xe chạy lại.

Tuyệt Quân nói nhanh:

- Chúng ta mau sớm tránh ra, không được để xe kia đụng vào.

Dứt lời, nhanh nhẹn nắm tay Tuyệt Nghi, hai chị em cùng nhảy xuống xe, chạy thẳng xuống ruộng.

Vạn Lương nói lớn:

- Lão hủ mở đường.

Rồi lão chạy lên trước mặt nhị nữ.

Thiếu Bạch cũng hành động:

- Ta đoạn hậu, nhị đệ, tam đệ chia ra đi hai bên che chở.

Lời dứt, chàng rút soạt thanh trường kiếm. Hoàng Vĩnh cũng tuốt kiếm, Cao Quang song bút bảo hộ cho hai chị em họ Phạm đi chính giữa.

Trong khi đó, hai chiếc xe của địch nhân chạy lại với tốc độ thật mau, chỉ loáng một cái đã tới sát bên cỗ xe của Tuyệt Quân để lại.

Chỉ nghe một tiếng ầm khùng khiếp, tiếp theo là ánh lửa xẹt tứ tung, mấy thốt ngựa đều ngã quy trong vũng máu, thân xác banh nát. Thì ra hai cỗ xe quái ác kia đều có chất đầy hỏa dược, khi đụng vào xe Tuyệt Quân cả ba xe cùng nổ tung cháy sạch.

Cao Quang nhìn thế lửa ngùn ngụt và những con ngựa chết thảm, ớn lạnh từng hồi, chép miệng:

- Thủ đoạn quá ác độc.

Tuyệt Quân thở dài:

- Địch nhân tính định toàn thắng.

Ngay Vạn Lương là con người đầy kinh nghiệm giang hồ cũng kinh hoàng lắc đầu:

- Lão hủ đi lại trên giang hồ mấy chục năm rồi, giờ mới thấy có kẻ sử dụng thủ đoạn khốc liệt kia để đối địch.

Tuyệt Quân nói:

- Tiện thiếp nghe có hai xe từ đằng trước và ở đằng sau chạy lại đã đoán thế nào đối phương cũng dùng cách thế dã man, quả nhiên không sai.

Ngừng lại giây lát nàng tiếp:

- Đường đi của chúng ta gian hiểm lắm, chỉ sợ không tránh khỏi mấy trận ác chiến.

Vạn Lương nói:

- Vừa rồi, bốn tên đại hán cưỡi ngựa chạy phía sau cũng thấy chúng ta rời khỏi xe, nên chưa chừng tối nay chúng còn nhiều thủ đoạn.

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lâu, nói:

- Bọn chúng hành động ác độc dữ dội như vậy cũng để lộ nhược điểm ấy là bọn chúng không dám ngang nhiên đánh trước mặt chúng ta.

Thiếu Bạch tra gương vào vỏ, dõi mắt nhìn thấy mấy tên đại hán lúc này không biết đã chạy đi đâu mất dạng nói:

- Trăm mưu nghìn cách của chúng chỉ nhắm tiêu diệt một mình Tả mỗ, nếu như Tả mỗ không đi chung với chư vị thì có thể chư vị bình an vô sự.

Tuyệt Quân phì cười nói:

- Hiện tại tất cả những người có mặt ở đây đều là đối tượng phải giết của họ, dẫu không có Tả huynh, bọn chúng cũng không chịu buông tha cho chúng tôi đâu.

Vạn Lương nói:

- Thoát được phen này, lão hủ cũng phải cẩn thận lắm, không có ơ hờ như vừa rồi.

Tuyệt Quân gạt ngang:

- Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.

Cao Quang liếc nhìn Tuyệt Quân nghĩ bụng:

- Vị cô nương này thật tài hoa tuyệt thế, chỉ tội cái hai mắt mù cả, không thấy đường.

Vạn Lương chợt lên tiếng hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lâu nói:

- Ý của tiện thiếp là việc cần gấp hiện tại của chúng ta phải khuếch trương lực lượng. Các vị tuy võ công cao cường nhưng cũng còn mắc bảo vệ chị em tiện thiếp, thành thử quá bận rộn.

Vạn Lương nói:

- Đúng vậy, nhưng cái khốn nạn là làm sao trong nhất thời thu thập ngay được những cao thủ cùng chí hướng?

Tuyệt Quân nói:

- Bây giờ mà tìm người cùng chí hướng thì thật quá khó khăn, chúng ta chỉ cần người, ý tiện thiếp chỉ tạm thời thu phục một số võ lâm đồng đạo cho chư vị sử dụng.

Vạn Lương ngăn người:

- Hiện tại chúng ta đang lâm vào tình thế thập phần nguy hiểm, phạm những nhân vật võ lâm sắp gặp chúng ta đều có thể là cường địch.

- Tại sao không mượn sức của đối phương để khu sử?

- Chuyện này đâu có d-.

Tuyệt Quân mỉm cười:

- Cái cách này không biết gọi bằng tên gì, nếu cần có thể cho cái tên là dĩ độc công độc.

- Cách lấy độc để công độc hay lắm, nhưng không hiểu cô nương sắp đặt thế nào?

- Tiên sư ngày còn tại thế cũng đã luận cho chị em tiện thiếp nghe, người vì bị thể chất hạn chế không có cách gì luyện tập được võ công thượng thừa nhưng trong bụng người chứa chất những võ học kỳ ảo, chỉ sợ rất ít người sánh kịp. Người từng cho tiện thiếp biết một cách sử dụng sức của đối phương...

Vạn Lương ha hả cười đỡ lời:

- Ta đã sớm nghĩ thế nào Phạm huynh quá cố của ta cũng để lại cho cô nương thủ pháp chấn thế tục, quả nhiên không sai.

Tuyệt Quân mỉm cười nói:

- Tiên sư đã ngộ được trong thuật Du già một loại võ công thủ pháp, chỉ cần khóa mấy huyệt đạo của địch nhân là có thể khiến y lịm quên mình đi và nghe theo mệnh lệnh của ta.

Ngừng giây lát nàng tiếp:

- Điều khôn nạn là tiện thiếp hai mắt đều mù cả, võ công lại không thể cảm cự được với các cao thủ võ lâm, cho nên thi triển thủ pháp này là phải đã bắt được người đó rồi.

Thiếu Bạch chen lời:

- Đánh bại hoặc giết địch thì d- chứ bắt sống rất khó.

Tuyệt Quân thản nhiên nói:

- Chúng ta chỉ cần chế phục độ tám chín hoặc mười người là cũng tạm đủ rồi, dừng tay là vừa.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tạm thời chế phục của họ mười người, làm như d-, khẩu khí hơi quá.

Nghĩ vậy chàng nói:

- Đánh bại một người, chỉ cần đánh hơn y một chuồng là đủ thắng.

Tuyệt Quân hỏi:

- Còn bắt sống một người phải sao?

- Muốn bắt sống một người, võ công phải hơn y gấp bội.

Tuyệt Quân nói:

- Tại sao ở chỗ chúng ta dừng chân, chúng ta không bố trí mấy cái bẫy để chúng tự mang thân mắc lưới?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Khẩu khí lớn lối chưa!

Tuy vậy, ngoài miệng chàng cũng từ tốn nói:

- Cô nương nói d- dàng như không vậy, chắc đã có sẵn kế hoạch trong đầu rồi?

--- o O o ---